

מחרת השבת

רש"י ויקרא כ"ג:י"א

ממחרת השבת – ממחרת יום טוב הראשון של פסח, שאם אתה אומר שבת בראשית אינך יודע איזו הוא.

רמב"ן ויקרא כ"ג:י"א

(יא) ממחרת השבת יניפנו הכהן – ממחרת יום טוב הראשון של פסח, שאם אתה אומר שבת בראשית אי אתה יודע אי זהו. לשון רבינו שלמה.

ובאמת שזו גדולה שבראיות בגמרא, כי מה טעם שיאמר הכתוב: כי תבאו אל הארץ וקצרתם את קצירה תביאו העומר ממחרת שבת בראשית, כי יש במשמע שבאי זה זמן מן השנה שנבא לארץ ונקצור קצירה יניף הכהן העומר ממחרת השבת הראשונה שתהיה אחרי ביאתנו לארץ, והנה אין לחג השבועות זמן שנמנה ממנו. ועוד, על הדרך הזה לא נדע בשנים הבאות אחרי כן מתי נחל לספור, רק מיום החל חרמש בקמה כפי רצוננו, ואלה דברי תוהו.

אבל אם יהיה ממחרת השבת יום טוב, כפי קבלת אבותינו, יבא הענין כהוגן, כי יצוה הכתוב תחלה שנעשה בחדש הראשון חג המצות שבעת ימים, וביום הראשון שבתו וביום השביעי שבתו, וכל מלאכת עבודה לא נעשה, ואחר כן אמר כי כאשר נבא אל הארץ נביא ממחרת השבת הזאת הנזכרת עומר התנופה, והיא השבת הראשונה הנזכרת כאן. ולימד שלא ינהג העומר במדבר ובחוצה לארץ.

רמב"ם תמידין ומוספין ז':י"א

(יא) עומר זה מן השעורים היה בא, ודבר זה קבלה ממש רבינו. וכיצד היה נעשה, מערב יום טוב יוצאין שלוחי בית דין ועושין אותו כריכות במחובר לקרקע, כדי שיהיה נוח לקצור. וכל העיירות הסמוכות לשם מתכנסות, כדי שיהיה נקצר בעסק גדול. וקוצרין שלש סאין שעורין בשלשה אנשים ובשלש קופות ובשלשה מגלות:

כיון שחשכה, אומר להן הקוצר לכל העומדין שם, בא השמש, אומרין לו הין, בא השמש, אומרין לו הין, בא השמש, אומרין לו הין, בא השמש, אומרין לו הין. מגל זה, אומרין לו הין, מגל זה, אומרין לו הין. קופה זו, אומרין לו הין, קופה זו, אומרין לו הין, קופה זו, אומרין לו הין. ואם היה שבת, אומר להן, שבת זו, אומרין לו הין, שבת זו, אומרין לו הין, שבת זו, אומרין לו הין. אקצור, והן אומרין לו, קצור. שלשה פעמים על כל דבר ודבר: וכל כך למה, מפני אלו הטועים שיצאו מכלל ישראל בבית שני, שהן אומרין שזה שנאמר בתורה "ממחרת השבת" (ויקרא כ"ג:י"א) הוא שבת בראשית, ומפי השמועה למדו חכמים שאינה אלא שבת יום טוב, וכן ראו תמיד הנביאים והסנהדרין בכל דור ודור, שהיו מניפין את העומר בשישה עשר בניסן, בין בחול בין בשבת: והרי נאמר בתורה "ולחם וקלי וכרמל לא תאכלו עד עצם היום הזה" (ויקרא כ"ג:י"ד), ונאמר "ויאכלו מעבור הארץ ממחרת הפסח מצות וקלוי" (יהושע ה':י"א). ואם תאמרו שאותו הפסח בשבת אירע, כמו שידמו הטפשים, היאך תלה הכתוב התר אכילתם לחדש בדבר שאינו העיקר ולא הסיבה, אלא נקרה נקרא. אלא מאחר שתלה הדבר במחרת הפסח, הדבר ברור שמחרת הפסח היא העילה המתרת את החדש, ואין משגיחין על אי זה יום הוא מימי השבוע:

העמק שאלה ק"ז:א'

אלא כך הענין. דמשמעות וספרתם לכם ממחרת השבת. אינו דוקא ספירה בפה. אלא כמו וספרה לה דזבה דפירושו בלב היינו שצרכי להמתין שבעה ימים כמו שהוכיחו התוס' שם ובכתובות דף ע"ב. ה"נ היינו מפרשים האי וספרתם לכם. לאו דצריך לספור בפה אלא שיספרו סך ימים אלו במחשבה. היינו שצריכים

להמתין סך ימים אלו ולקדש עצרת. והא דדרשינן מלכם ספירה לכל א' וא'. אפשר לפרש דאשמעין קרא דא"צ יו"ט של עצרת לקדוש ב"ד כמו שאר מועדות. אלא כל יחיד יספור לעצמו ויקדש עצרת. משא"כ ביובל דכתיב וספרת לך דפירושו ב"ד. אין יחיד מקדש יובל לעצמו. אלא ע"פ ב"ד שהם מקדשים יובל בכל א". וכן ממש"כ תמימות תהיינה אין ראייה דאפשר לפרש כמש"כ המג"א סי' תצ"ד שאין מקדשין בעצרת עד צה"כ משום דבעינן תמימות. וע' מש"כ סי' קס"ז שיש לזה עוד הוכחה. והנה ריב"ז מפרש קרא תספרו חמשים יום ג"כ בלי מנין בפה. אלא ספירה בלב ממחרת השבת תספרו חמשים יום ולקדש עצרת. כמו ספירה שבזבה וכמ"ש. ואל תתמה שהרי בזה הברייתא אי' עוד ר"י בר"י אומר ה"ה אומר תספרו חמשים יום כל ספירות שאתה סופר לא יהו אלא חמשים יום וא"ת ממחרת שבת בראשית פעמים שאתה מוצא חמשים ואחד חמשים ושנים כו' ולכאורה קשה הא לעולם לא יהיה נמנה אלא חמשים יום. ואינך יומי מיו"ט של פסח עד אחר שבת בראשית אין מונין כלל. וע' פרש"י שכ' בזה"ל לפי החשבון של אשתקד שהתחילו למנות מיום שני יהא עכשיו נ"א כו' אבל עדיין אינו מובן כ"כ מנלן שיש לנו לשום לב על אשתקד. ודילמא הכתוב אומר שבכל שנה יש למנות חמשים יום ממחרת שבת שבתוך הפסח ולא יותר. אלא ה"פ דתספרו משמעו כפשוטו ספירה בלב כמו וספרה לה וכמש"כ. וא"כ אם חל פסח בע"ש ה"ז סופר בע"כ בלב חמשים ואחד יום שהוא יום שלפני שבת ואח"כ חמשים יום. והיינו שדקדק ר"י בר"י ואמר כל ספירות שאתה סופר כו' פי' אפי' ספירות שבלב לא יהא אלא חמשים יום. דודאי אע"ג דבאמת למדנו מהאי קרא שצריך למנות בפה מנין דיומי כמו שיבואר. היינו מיתורא. אבל אין מקרא יוצא מידי פשוטו דמיירי בספירה שבלב ג"כ. ומעתה כיון דריב"ז מפרש קרא דתספרו חמשים יום היינו ספירה שבלב. א"כ שפיר הקשה ריב"ז מאי צריך קרא דחמשים יום לפרש הא דכתב וספרתם לכם כמה לספור. הא כבר כתיב שבע שבתות. היינו חמשים יום. ושני כתובים לספירה שבלב למ"ל. אלא ע"כ ה"ק קרא דבזמן שבא אחר שבת בראשית אז המה שבע שבתות שלימות ממש. מיום א' עד יום א'. משא"כ אי חל בתוך השבוע המה מ"ט יום. אבל אי לא הוי כתוב אלא חמשים יום ה"א דהתחלת הספירה הוא ממחרת שבת בראשית. מש"ה כתוב שבע שבתות ומיותר חמשים יום. ללמדינו דשבתות היינו שלימות ממש. וחמשים יום הוא מאמצע השבוע. וא"כ מוכח דלא כדעת הצדוקין ודחי רבא שפיר דילמא לא בא קרא דתספרו חמשים יום אלא לכדאביי דבעינן למימני יומי בפה. ומשום דכתב שבע שבתות מיותר האי תספרו חמשים יום למדנו מצות מנין בפה אבל אי לא הוי כתיב תספרו חמשים יום לא למדנו מצות ספירה בפה וה"א דבספירה שבלב סגי. וא"כ קרא דתספרו חמשים יום אינו מיותר. וכן ביובל דנסתפקו התוס' ורמב"ן בפ' התורה פ' אמור אי מצוה למנות בפה. והרמב"ם בסה"מ מ"ע ק"מ החליט הכי למנות השנים והשמיטות כמו בעומר. היינו ג"כ מיתורא דקראי מדריש בת"כ הכי ע"ש. ומעתה לפי מה שביארנו הך סוגיא דמנחות. א"כ הך סוגיא לא מיירי כלל ממנין שבועי. ולא הביא הא דאביי אלא דמצוה למנות בפה. וא"כ נוכל לומר כמ"ש דשבע שבתות תמימות תהיינה משמעו דמשך שבעה שבועות תספרו. והמנין הוא ביומי. ומנין דשבועי לא למדנו מהאי פרשה אלא מפרשת ראה. וכלשון הגמרא בחגיגה וכ"ה בסה"מ להרמב"ם מ"ע קס"א ובס' החינוך סי' ש"ו.

תמימות

הלכות פסוקות הלכות פסח

ומיחב איניש למימנא שבעה שבועי מיאורתא דחמיסר בניסן נגהי שיתסר דכתי' [ויקרא כ"ג] וספרתם לכם שתהא ספירה לכל אחד ואחד, ממחרת השבת ממחרת יום טוב דהוא שיתסר בניסן דבגויה מקרבינן עמר, אמר אביי [ס"ו ע"א] מצוה למימנא יומי ומצוה למימנא שבועי והיכא דאינשי ולא בריך על ספירת העמר בשאר יומי מברריך.

מאיר ליכטנשטיין

שיעורי הרב מאיר ליכטנשטיין

טוב אחרית דבר מראשיתו.

סידור רס"ג עמ' קנד

ומן לילה אלפסח אלתאניה יגב אן נבתי
באחצי אים אל עומר כמה נפרג מן צלוח
מ עריב לילה יו מן ניסן יברך
בליל ט"ז בניסן, מברכים:

ב אתה ייי אלהינו מלך העו אש קדש במצותיו וצונו על ספירת העומר

ונקול [ונאמר] האידינא חד יומא בעומרא ופי אלב [ובשני] תרין יומי בעומרא

פאדא צארת ז אים קלנא וכשיהיו שבעה ימים נאמר

יומאי שבועה יומי בעומרא דהון חד שבועא

וכדלך אדא צארת אסבועין וג אלי תמאם מט וכן כשיהיו שני שבועות ושלושה עד סוף

[ואדא בלג] אלי לילה אלכאמסה מן סיון יקאל מ"ט. וכשהגיע לליל ה' בסיון אומרים

יומאי ארבעין ותשעה יומי בעומרא דהון שבועה שבועי שלמי.

24- א"א אסבועין ג'. 25- א"א ובלג אלי. 11-12. עיי' סוכה ל"ח ב' ורמב"ם הל' חנוכה פ"ג ה"ב.

21- זכ"ה במנהג היסן, ובתשובת רב האי שהובאה

בהל' הריצ"ג הל' חדש וספירת העומר: כו טעי בראשונה ואמר בשניה איתמל חד יומא בעומרא והאידינא תרי יומי בעומרא.

קנה

דיני יום טוב

י, ב ומן נסי אן יברך פי בעץ / ליאל אל עומר פליברך עלי מא יסתקבלה פאן נסי אן יברך פי אלילה אלאולי פקד פאתה אן יברך עלי אל עומר פי תלך אלטנה אד לים הי תמימות למא נקץ מן אולהא פליס תבתי ממחרת השבת.

ומי ששכח לברך באחד מלילות העומר יברך על הלילות הבאים, ואם שכח לברך בלילה הראשון לא יוכל עוד לברך על העומר בשנה זו מפני שאינן תמימות משום מה שחסר מהתחלתן ושוב אינן מתחילות ממחרת השבת.

תשובות הגאונים אסף ב עמ' 212

אפי' ספק שבת אחרת אף אנתון הכי עכידו ולא תחושו.
רעה שא"ל רבבי' האיי גאון. מאן דאישתלי ולא בריך על ספירת העומר
בלילה הראשונה אשכחן פירושה משמה דארוננו מר רב יהודאי⁸
ובפירושי ארוננו סעדיה⁹ [עמ' כ'] גאון נוחם ערן דאמרי מי ששכח
ולא בריך על ספירת העומר בלילה הראשונה אינו סופר שאר כל הלילות ואיתא
ראיה לדבריהם דבענן שבק שבתות וליכא ודאינו למקצת גאונים¹⁰ דאמרי
כי ששכח ולא בריך בלילה הראשונה חייב לברך שאר הלילות ואיתא ראה האי
טעמא כי שאכל שום וריחו נודף¹¹ יחזור ויאכל שום אחר ודרשנו מארוננו הכרעה

כינהם. תשובה אנחנו לא חויינא טעמא דמאן דאפי' משום לילה ראשונה
בענן שבק שבתות וליכא או מאן דאפי' בענן תמימות וליכא ואם כן איזו לילה
ששכח ולא בריך אפי' חמישית ששית ושביעית וגם של אחריהן כיון שחסר המספר
יום אחד לדבריהם בענן שבק שבתות ובענן תמימות וליכא מה לי ראשונה מה
לי שניה ושלישית כד טעי בראשונה ואפי' לשניה¹ אתמול הוה חד יומא בעומרא
והאידינא תרין יומי בעומרא מאי חוסרנא איכא במניניה ועוד מכדי תרי קראי
אינון כל חד באנפי נפשיה קאים לחודיה תספרו חמשים יום ושבעה שבועות
תספור לך ואפי' אביי² מצוה למימנא יומי ומצוה למימנא שבועי נהי דמאן דטעא
בחד יומא ולא מנא אשכחו ביה רוחא למימנא לית ליה תמימות³ דלא טעה לענין
שבועי אלא מן כד מטא יום שביעי⁴ יומא דין שלים חד שבועא מן עומרא מאי
רוחא אית ביה ולמאי מיפטר מלמימנא שבועי ואף יומי גופיהו במאי מיפטר
מלמימנא שארא בחד דאינשי ואי הוה מלמימנא דכל חד מעכב את כל המינין
הוה מנו ליה רבנן עם הדברים המעכבים זה את זה⁵ כארבעת מיני לולב וכשבע
הזאות וכארבע ציציות וכיוצא בתן היצרך לא שנה ראשונה ולא שנה דבתרה
מצוה למימנא כלהון ואם שכח ולא ספר סופר של אחריה.

הלכות רי"ץ גיאת הלכות חדש וספירת העומר עמוד שמב - שמד

ואמר מר רב נטרונאי מצוה למימנא יומי ומצוה למימנא שבועי בין בחול בין בשבת ולא מבעיא מאי מצוה אלא
הא אמרינן חשבונות של צדקה מותר לחשב בשבת.
ומשום מר רב יהודאי כך אמר היכא דלא מנא עומד לילא קמא לא ימנה בשאר לילות מאי טעמא דבעינן
שבעה תמימות וליכא אבל בשאר לילות מאי טעמא דבעינן [תמימות] וליכא. ומר רב כהן צדק אמר מי ששכח ולא בריך לילה
הראשון שאין מברך בשאר לילות כלל דבעינן [תמימות] וליכא. ומר רב כהן צדק אמר מי ששכח ולא בריך לילה
הראשון מברך והולך בשאר לילות מי שאכל שום וריחו נודף יחזור ויאכל שום אחר ויהא ריחו נודף. ובהלכות
גדולות היכא דאינשי ולא בירכו על ספירת העומר מאורתא מברך למחר. ובמקצת נסחי והיכא דאינשי ולא
ברך מאורתא מברך בלילה [עמוד שמג] דתנן דבר שנוהג בלילה כשר כל הלילה ואי לא בריך מברך ביממא ואי
אינשי ולא בריך יומא חד מברך בשאר יומי. ונשאל מרב האי על הא דרב יהודאי ורב סעדיה והשיב אנחנו לא
חזינא טעמא דמאן דאמר משום לילה הראשון בעינן שבע שבתות תמימות וליכא אי מאי דאמרינן בעינן
תמימות וליכא אם כן אינו לילה הראשון ששכח ולא בריך אלא אפילו חמישית וששית ושביעית וגם שלאחריו כיון
שחסר המנין לדבריהם בעינן שבעה שבתות וליכא ובעינן תמימות וליכא מה לי ראשונה מה לי שניה ושלישית
כדטעי בראשונה ואמר לשניה איתמל חד יומא בעומרא והאידינא תרי יומי בעומרא מאי חוסרנא איכא במניניה
ועוד מכדי תרי קראי אינון כל חד וחד באפיה נפשיה לחודיה קאים תספרו חמשים יום ושבעה שבועות תספור
לך. ורבנן אמרי אביי מצוה למימנא יומי ומצוה למימנא שבועי והאי מאן דטעה יום א' ולא מנא אשכחו ליה
רווחא למימנא לית לה תמימות מאן דלא טעה לענין שבועי אלא כד מטא יום שביעי אמר יום דין שלים חד שבוע
אלא מאן אית בה ובמאי מפטר מלמימנא שארא בתר מאי דאינשי ואי הוה מלמימנא דכל חד וחד מעכב את כל

המנין הוה מנו ליה רבנן עם הדברים המעכבים זה את זה כארבעה מיני לולב וכשבע הזאת וכארבעת הציציות וכיוצא בהן הלכך לא שנא ראשונה ולא [שנא] דבתרה מצוה לממני כולהון ואם שכח ולא ספר סופר של אחריה. ואנו אומרים כי בודאי אין לך תמימות אלא כשמתחיל למנות מערב ט"ז דהיינו לילה הראשון דאמר מר יכול יקצור ויספור ויביא ביום ת"ל תמימות תהיינה [עמוד שמד] אמתי אתה מונה תמימות בזמן שאתה מונה מבערב הא למדת שאם שכח או נאנס ולא מנה מבערב אף על פי שמנה לאחר מכאן לא עלו בידו תמימות וטעמו של מר רב יהודאי נמי מהכא אבל להתעכב מלספור שאר לילות אינו מתעכב אלא סופר והולך.

ר"ן (על הרי"ף) פסחים כח, א

וכתב מר יהודאי ז"ל דמאן דלא מני עומר בליליא קמא לא מני בשאר לילות פירוש דמשום דבעינן תמימות אבל בשאר לילות היכא דלא מני מאורתא מני מיממא ורב האי ז"ל חולק ואומר דאי משום דבעי תמימות שכח באחד הימים נמי חסר המנין ולפיכך הוא אומר שאם לא ספר בלילה סופר ביום וכן כתוב בהלכות גדולות שסופר ביום ונראה שסומכין הן על מתניתין דבס"פ ר' ישמעאל במנחות דתנן התם (דף עא א) מצותה לקצור בלילה ואם נקצר ביום כשר וכיון דקצירה דיעבד ביום אף ספירה דיעבד ביום אבל ר' יצחק ז"ל אומר שאינו סופר ביום ומתני' דסוף פרק רבי ישמעאל ליתא דקיימא לן כסתם מתני' דמגלה (דף כ ב) דקתני כל הלילה כשר לקצירת העומר והתם בס"פ ר' ישמעאל מיייתין לה ואמרי' עלה מה דיום בלילה לא אף דלילה ביום לא אלמא נקצר ביום פסול וכיון דקצירה פסולה ביום ספירה נמי ליתא ביום דהא תליא כדתניא בברייתא דלעיל יכול יקצור ויביא ואימתי שירצה יספור תלמוד לומר מהחל חרמש וגו' וקתני נמי בסיפא שקצירה וספירה בלילה והבאה ביום וסתמא דהתם עדיפא ליה דתני לה גבי הלכתא פסיקתא וכתוב עוד בהלכות גדולות אם שכח יום א' ולא ספר שוב אינו סופר דבעינן תמימות וליכא ובתוספות חלקו עליו:

רמב"ם תמידין ומוספין ז':כ"ב

(כב) מצות עשה לספור שבע שבתות תמימות מיום הבאת העומר, שנאמר "וספרתם לכם ממחרת השבת" (ויקרא כ"ג:ט"ז). ומצוה למנות הימים עם השבועות, שנאמר "תספרו חמשים יום" (ויקרא כ"ג:ט"ז). ומתחילת היום מונין, לפיכך מונה בלילה, מליל שישה עשר בניסן. (כג) שכח ולא מנה בלילה, מונה ביום. ואין מונין אלא מעומד, ואם מנה מיושב יצא: (כד) מצוה זו על כל איש מישראל, ובכל מקום ובכל זמן. ונשים ועבדים פטורין מספירת העומר.

שולחן ערוך אורח חיים תפ"ט:ז'

(ז) שִׁכַּח וְלֹא בָרַךְ כָּל הַלֵּילָה, יִסְפֹּר בַּיּוֹם בְּלֹא בְרָכָה.
(ח) אִם שִׁכַּח לְבָרַךְ בְּאַחַד מֵהַיָּמִים, בֵּין יוֹם רִאשׁוֹן בֵּין מִשְׁאֵר יָמִים, סוֹפֵר בְּשֹׁאֵר יָמִים בְּלֹא בְרָכָה; אֲבָל אִם הוּא מְסַפֵּק אִם דִּלְגָּה יוֹם אֶחָד וְלֹא סָפֵר, יִסְפֹּר בְּשֹׁאֵר יָמִים בְּבְרָכָה.

משנה ברורה סימן תפט ס"ק לד

(לד) בלא ברכה - די ש לחוש לדעת הפוסקים דאין זמן ספירה אלא בלילה וכשמברך ביום הוא לבטלה [מה] מיהו מכאן ולהבא סופר בכל לילה בברכה ולא הוי כדילג יום אחד לגמרי שאינו סופר עוד בברכה וכדלקמיה:

שער הציין סימן תפט ס"ק מה

(מה) כדברי תרומת הדשן, מובא בבית יוסף, ומשום דהוי ספק ספיקא לחיובא, ספק דבדיעבד ספירה זמנה כל המעת לעת, ואם תרצה לומר כדעת הפוסקים דאין ספירה ביום, אף על פי כן הרבה פוסקים מסכימים דאין הימים מעכבין זה את זה ולענין זה לא בעינן תמימות, עיין בתוספות מנחות דף ס"ו ובשבלי לקט בשם רבנו ישעיה הנ"ל, וכן הסכימו המאמר מרדכי ונהר שלום ושאר אחרונים, דלא כפרי חדש שסובר דלפי מאי דחיישינן

לדעת הפוסקים שלא לברך ביום ועל כרחו משום דבעינן תמימות, ואם כן לסברא זו, בדילג יום אחד לגמרי גם כן אינו רשאי לברך משום דבעינן תמימות, וזה אינו הכרח כמו שמוכח בתוספות מנחות ובשבלי לקט הנ"ל:

ט"ז אורח חיים סימן תצד

מאחרין להתחיל ערבית בכניסת שבעות כדי שיהיו ימי הספירה תמימות:

מגן אברהם סימן תצד

בליל שבעות אין מקדשין על הכוס עד צ"ה דכתיב תמימות תהיינה

שו"ע אורח חיים רלג, א

מי שהתפלל תפלת המנחה לאחר ו' שעות ומחצה ולמעלה, יצא. ועיקר זמנה מט' שעות ומחצה ולמעלה עד הלילה לרבנן, ולרבי יהודה עד פלג המנחה שהוא עד סוף י"א שעות חסר רביע... ואסיקנא, דעבד כמר, עבד; ודעבד כמר, עבד; והוא שיעשה לעולם כחד מינייהו, שאם עושה כרבנן ומתפלל מנחה עד הלילה, שוב אינו יכול להתפלל ערבית מפלג המנחה ולמעלה; ואם עושה כר' יהודה ומתפלל ערבית מפלג המנחה ולמעלה, צריך ליזהר שלא יתפלל מנחה באותה שעה; ועכשיו שנהגו להתפלל תפלת מנחה עד הלילה, אין להתפלל תפלת ערבית קודם שקיעת החמה; ואם בדיעבד התפלל תפלת ערבית מפלג המנחה ולמעלה, יצא.

שו"ע אורח חיים רסז, ב

מקדימין להתפלל ערבית יותר מבימות החול, ובפלג המנחה יכול להדליק ולקבל שבת בתפלת ערבית ולאכול מיד

משנה ברורה סימן רסז ס"ק ג

משמע מדברי המ"א דאפילו הנוהגין להתפלל מעריב בזמנה מותרים להתפלל בליל שבת מבע"י ובלבד שיהיה מפלג המנחה ואילך דכיון דמצותה להוסיף מחול על הקודש וכבר קבל שבת עליו יכול לסמוך על דעת הסוברים דהוי כלילה לענין תפלה אך הנוהג כן יזהר עכ"פ בע"ש להתפלל מנחה קודם פלג המנחה כדי שלא יהיה תרתי דסתרי אהדדי

רמב"ם תמידין ומוספין ז'

(כב) מצות עשה לספור שבע שבתות תמימות **מיום הבאת העומר**, שנאמר "וספרתם לכם ממחרת השבת" (ויקרא כ"ג:ט"ו). ומצוה למנות הימים עם השבועות, שנאמר "תספרו חמשים יום" (ויקרא כ"ג:ט"ז). ומתחילת היום מונין, לפיכך מונה בלילה, מליל שישה עשר בניסן.

(כג) שכח ולא מנה בלילה, מונה ביום. ואין מונין אלא מעומד, ואם מנה מיושב יצא:

(כד) מצוה זו על כל איש מישראל, ובכל מקום ובכל זמן. ונשים ועבדים פטורין מספירת העומר.